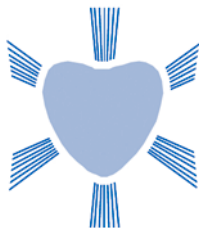

SRDÍČKO

ročník XXI. **3**
18. 6. 2017

VYCHÁZÍ SVĚTLO

Blíží se doba jednoho roku, co jsem přišel do naší farnosti. Trochu jsem si ze začátku připadal jako pozorovatel, legát, který život ve farnosti sleduje. Po této době mohu popravdě říci, že nám z farnosti vychází světlo.

Papežský legát, arcibiskup Henryk Hoser navštívil Medžugorji a vydává toto svědectví: „*V Medžugorji je světlo. Potřebujeme tato místa, odkud vychází světlo, v dnešním světě, který se propadá do temnoty.*“ A pokračuje: „*Lidé zde dostávají to, co doma nemají. V mnoha starých křesťanských zemích už neexistuje individuální zpověď. V mnoha zemích už se nekonají adorace před Nejsvětější svátostí. V mnoha zemích lidé říkají, že křížovou cestu se naposledy modlili před třiceti lety. V Medžugorji kvetou všechny svátosti a je tu velká úcta k eucharistii a k modlitbě svatého růžence a křížové cesty. Toto místo je velmi dobrou půdou pro růst duchovních povolání.*“ A v neposlední řadě legát vyzdvihl zdejší úctu k Panně Marii jako královně míru. „*Jádrem poselství, o kterém hovoří zdejší vizionáři, jsou: mír, obrácení, modlitba a půst.*“

Bratři a sestry, s radostí konstatuji, že mnoho z toho, co přináší světlo v Medžugorji, máme a konáme i v naší farnosti, ale na mnohé také pozapomínáme. Chtěl bych vás pochválit, ale také povzbudit, abychom si nenechali ukrást toto světlo! Křesťan, který nežije plně s Kristem, působí tmu.

Ježíš nám připomíná: „*Vy jste světlo světa. Nemůže zůstat skryto město ležící na hoře. A když rozsvítí lampu, nestaví ji pod nádobu, ale na svícen; a svítí všem v domě. Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.*“ (Mt 5:14–16)

Povzbuzuji vás. Přistupujte každý měsíc ke svátosti smíření, slavte nedělní bohoslužby a přicházejte i ve všední den. Modlete se doma s dětmi a manželé spolu, nezapomínejte na svatý růženec. Aktivně hledejte společenství modlitby a víry a sami je vytvářejte, buďte živí.

Účastněte se duchovních obnov a nechte se zapalovat Kristem. Veďte děti k náboženské výchově a pomáhejte jim udělat živou zkušenost s Bohem. Hledejte místo a způsob, jak oživit naši farnost a život v ní.

A chtějte po nás bratřích, abychom vám přinášeli Krista a jeho dary. Adoptujte si nás a modlete se za nás, potřebujeme vás.

Vím, že to, co jsem napsal, žádá od nás větší houževnatost i sebezápor, ale darem nám bude dána radostná víra, která hory přenáší. Hory smutku, zrady, bolestí, osamělosti. S Ježíšem Kristem to snáz uneseme a za podíl dostaneme nebe.

Děkuji, že slyšíte.

Br. Didak

VRÁTIT SE K TOMU, CO UŽ BYLO NAPSANÉ

Rozhovor s Danielem Kummerem

Jak pětadvacetiletého člověka napadne vydávat farní zpravodaj?

Byl to takový spontánní nápad. Přišlo mi líto, že ve farnosti žádný zpravodaj nevychází, zatímco všude kolem ve farnostech se časopisy zakládaly. Tak mě napadlo, že bychom ho taky mohli mít. Nutno podotknout, že ve farnosti už jeden časopis vycházel, ale byl to spíš občasník, ne vyloženě farní zpravodaj. Jmenoval se *Zrnko* a vydával ho pan Jindřich Tioka, umělec a člen filharmonie.

O co ses vydáváním *Srdíčka* snažil?

Jen jsem chtěl, abychom měli farní časopis, ve kterém by se všichni dočetli to důležitější o naší farnosti.

Jak jste přišli na název *Srdíčko*? Vždycky se mi líbilo, že farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně má farní zpravodaj nazvaný zrovna *Srdíčko*.

Jednou mě to tak napadlo, zrovna myslím zvonily zvony na kostele. Už jsem věděl, jak se bude náš farní časopis jmenovat, ale ještě jsem nevěděl, že ho budu vydávat zrovna já.

Nepřiblížil bys, jak se *Srdíčko* proměňovalo v průběhu těch dvaceti let?

Obsah, struktura zůstává po celou dobu stejná. Jinak se *Srdíčko* proměňovalo s tím, jak se měnily počítače. První číslo bylo tuším osmistránkové a ta grafická

úprava nebyla tak dokonalá, sázelo se ještě v textovém editoru T602. Nebyly ani dobré tiskárny, tak se to většinou kopírovalo, kdo jak mohl. Nejvíc kvalitou tisku trpěly fotky, ty opravdu nebyly pěkné. Dneska se *Srdíčko* tiskne v profesionální tiskárně, takže kvalita fotografií je lepší. Ale všechno je to o ceně. Kdyby to mělo být opravdu kvalitní, na křídovém papíře, barevné, bude to stát trojnásobek ceny než dnes.

A kdo je autorem grafické úpravy?

O grafickou úpravu se stará velice obětavě už od začátku *Srdíčka* Zdeněk Granát; každé číslo projde jeho rukama. Autorem loga je kamarád Petr Andryšek, grafik, který navíc kreslil do *Srdíčka* vtipy.

Kdo se za těch dvacet roků na vydávání *Srdíčka* podílel?

Více lidí. My jako rodina Kummerova, manželé Doleželovi, Petra Vaštová, Letochovi, Jarka Cýrusová. Jarka Doleželová dělala po celou tu dobu korektury. A samozřejmě kněží naší farnosti, kteří byli autory úvodníků. Chtěl bych poděkovat všem, kdo se na *Srdíčku* podíleli. Raději už nebudu jmenovat, abych na nikoho nezapomněl, jsou to desítky lidí. *Srdíčko* bylo vždycky týmová práce farní rodiny.

Co všechno vydávání *Srdíčka* obnáší?

Dnes je to o tom ty případné příspěvatelé „uhnát“, aby něco napsali. Potom se

článek musí nějakým způsobem zpracovat technicky. Celý soubor článků se dá dohromady a uspořádá, jak by asi zhruba články měly jít za sebou a přidají se fotografie. To celé Zdeněk graficky zpracuje a pošle do tiskárny. Tiskárna to vytiskne a pošle poštou na faru nebo ke Zdenkovi do vydavatelství. Výtisky se pak ručně distribuují do kostelů – do kostela do Husovic, do Soběšic a na Lesnou.

Všimla jsem si, že první čísla vznikala ještě psaná na stroji. Dává ti ještě někdo texty napsané rukou?

Dneska už výjimečně, většinou starší generace, za celý rok třeba dva příspěvky. Ale dřív byla většina článků napsaných rukou, někdy i na stroji, a to se všechno muselo přepisovat.

Když ses teď probíral starými čísly, objevil jsi nějaké „poklady“?

Srdíčko vychází tak dlouho, že už se některé články stávají archivními. Při probírání starších čísel jsem narazil například na článek otce Berarda, který jsem si s chutí pře-

četl. Psal v něm mimo jiné o tom, jak se mu nedaří psát o Velikonocích, protože jsou ještě daleko. Přiznám se, že jsem ho přečetl tak, jako bych ho nikdy nečetl. Oslovil mě strašně mile, hezky. Nebo článek tehdejšího jáhna Dominika (Dominika Daniela Valera, pozn. aut.) nazvaný *Jak jsem se dostal až sem a o tajemství povolání*. A to je asi výhoda nebo pěkná část na té práci, že se dá vrátit k tomu, co už bylo jednou napsané a myšlenky lidí, kteří třeba dneska už nejsou mezi námi, tu pořád jsou a můžeme si je přečíst my i generace po nás.

Nevrátil ses takhle k více článkům?

Rád si *Srdíčko* přečtu znova, třeba po těch deseti nebo dvaceti letech. Připomenu si, jak to bývalo. Jeden článek o prožívání Vánoc v rodině používáme každé Vánoce – čteme si ho a modlíme se podle něj.

Jak se měnil náklad, čtenost během těch let? Vedeš si statistiky?

Ne, nevedu. Plus minus to zůstává stejné. V dnešní době se tiskne 500 kusů: necelá stovka se dává na Lesnou, kolem čtyřiceti kusů jde do Soběšic a zbytek patří Husovicím. A většinou je to do týdne rozebrané.

Jak je to s penězi? Kdo vydávání *Srdíčka* platí?

Srdíčko platí husovická farnost. Platí se vlastní tisk, práce je dobrovolnická.

Co ti vydávání *Srdíčka* dalo, těch dvacet roků?

Více jsem poznal naši farnost. Myslím si, že snad to vydávání trochu přispělo k tomu, aby farnost byla živou farností.

Markéta Špetíková,
foto Monika Kummerová

LIDÉ FARNOSTI: VLADIMÍR LETOCHA

„Celý život jsem nadšeným turistou. Ostatně byl to právě brněnský Klub turistů a lyžařů, kde jsem se seznámil se svojí manželkou. Když bylo třeba v roce 2001 převzít organizaci farní pouti do Křtin po panu Julínkovi, který vedl Husovickou scholu a byl zde varhaníkem, rád jsem se této činnosti ujal. Snažím se pokaždé zvolit jinou trasu, letošní byla zatím nejdleší. Poutě do Křtin jsou pro mě příležitostí setkat se s lidmi z farnosti, povykládat si a tvořit společenství. Je to duchovní obohacení, každý rok se účastní nějaký kněz a po cestě se modlíme růženec, dříve s otcem Ignácem i breviář. Ve Křtinách potom završíme naše putování mší svatou.

Tato farní pouť je jediná pěší pouť, které se účastním, ale s manželkou už jsme navštívili spoustu poutních míst v zahraničí, třeba Lurdy, Fatimu nebo Turzovku.

Velmi si cením toho, že mohu být součástí husovické farnosti. Vystřídal se zde už mnoho kněží a všichni byli skvělí, i když každý jinak. Lidé se snaží přispívat tomu, abychom tvořili skutečně živé společenství,

a i proto jsou pro mě Husovice výjimečné. Takový vztah k naší farnosti jsem ale neměl odmalička. Boha jsem poznal až po tom, co jsem vstoupil do manželství. Vzal jsem si za manželku katoličku a občas jsem s ní a později i s našimi dětmi chodil do kostela. Tam na mě nesmírně zapůsobil otec Řehoř. Způsob, jakým prožíval celou mši a jakým k nám promlouval, mě přesvědčil o tom, že to všechno není jen hraní si, že něco existuje. Když jsem si potom přečetl knihu *Život po životě* od Raymonda Moodyho (ještě v samizdatovém vydání), změnil se můj přístup k životu a začal jsem se připravovat na přijetí křtu. Účastnil jsem se také setkání s panem profesorem Stanislavem Krátkým a v menším počtu se scházíme dodnes. Nyní jsem rok v důchodu a spoustu času trávím s rodinou. Dříve jsem s manželkou a našimi čtyřmi dětmi chodil na různé výlety a puťáky, v současné době jezdíváme na chalupu do Rudné u Březové, kde pracujeme na zahradě nebo se věnujeme opravám.“

*Vyprávění Vladimíra Letochy
zapsala Veronika
Čermáková.*

*Fotografie pěších poutníků
letošní farní pouti; autorkou
Veronika Krakovičová*

Dvacet ročníků farní pouti do Křtin dle záznamů Vladimíra Letochy

1. 1998: Husovice – Bílovice – Kříž – Křtiny
2. 1999: Husovice – Bílovice – Kříž – Babice – Křtiny
3. 2000: Útěchov – Adamov – Josefovské údolí – Býčí skála – Habrůvka – Křtiny
4. 2001: Soběšice – Adamov – Nad Švýčárnou – Babice – Křtiny
5. 2002: údolí Říčky – Březina – Křtiny
6. 2003: Soběšice – Bílovice – Kříž – Křtiny
7. 2004: Vranov – Nový hrad – Máchův pomník – Křtiny
8. 2005: jako první ročník
9. 2006: Útěchov – Adamov – Máchův pomník – Křtiny
10. 2007: Útěchov – Ronov – Babice, žel. st. – U Křížku – Křtiny
11. 2008: Líšeň – Hostěnice – Hádek – Nový Dvůr – Březina – Křtiny
12. 2009: Útěchov – Adamov nádr. – Alexandrovka – Babice – Křtiny
13. 2010: 5.00! Obřany – Bílovice – U Kříže – Křtiny
14. 2011: jako 2006
15. 2012: jako 2000; 40 pěších poutníků
16. 2013: Vranov – Nový hrad – Olomučany – Pokojná – Křtiny; 42 pěších poutníků
17. 2014: Klajdovka – Hornek – údolí Říčky – Pekárna – Hádek – Březina – Křtiny; 37 pěších poutníků
18. 2015: Obřany – Bílovice – Rossenauerova cesta – Babice – Křtiny; dopoledne déšť; 20 pěších poutníků
19. 2016: Obřany – Těsnohlídkovo údolí – Ochoz – Křtiny; 27 pěších poutníků
20. 2017: Husovice – Maloměřice lávka – Šumbera – Ochoz – Lhotky – Křtiny; 33 pěších poutníků

FARNÍ POUŤ DO KŘTIN

Také jubilejní dvacátou farní pouť do Křtin pečlivě připravil pan Vladimír Letocha. Po krátké modlitbě v kostele vyráží skupina asi třiceti poutníků směrem Maloměřice. Otec Didak nese překvapivě velký batoh. Dozvídáme se, že hodlá venku i nocovat. Za Maloměřickým mostem zahybáme ke Svitavě. Pan Letocha nás cestou raději několikrát počítá.

Jakmile si všichni vydechne po prvním zdolaném kopci cestou na Šumberu, rozdělíme se do dvou skupin, abychom se mohli střídát při modlení růžence. Na Klajdovce někteří z nás hladově vytahují svačiny, ale první pořádná přestávka nás čeká až před Ochozí. V Ochozí pak před kostelíkem sv. Václava společně zpíváme Salve Regina. Během další přestávky u Lhotek vytahuje výtečně připravený otec Didak karimatku a odpočívá vleže.

Do Křtin už zbývá necelá hodina chůze. Na místě nás vítají poutníci dorazivší autobusem a usměvavý Mons. Jan Peňáz, hraje místní zvonohra. Zamíříme do nedaleké cukrárny, jež „nápor“ husovických poutníků „nezvládne“ a takřka okamžitě hlásí, že káva už bude jediné bez cukru a mléka. Otec Didak a bratr Justin se převlékají do hábitů.

O půl čtvrté začíná v kostele modlitba růžence a o půl hodiny později mše svatá. Mons. Peňáz poutníkům nabízí svátost smíření, ale současně podotýká, že nezpovídá během kázání. Vždy totiž prý rád

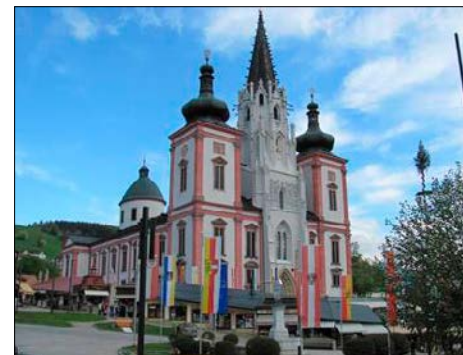
poslouchá promluvy bratřů františkánů. Otec Didak tentokrát připomíná mnohdy opomíjeného svatého Josefa, snoubence Panny Marie. Upozorňuje nás, že nejen Marie odpověděla na Boží výzvu „Staň se mi podle Tvého slova“, ale právě také svatý Josef. Vybízí nás, abychom se pokusili představit, že také tento muž měl svá přání a plány – a přesto dovedl vyslyšet Boží vůli. Krásné lidské porozumění otce Didaka pro nelehkou Josefovou situaci námi všemi myslím pohnulo a přimělo nás k přemýšlení.

Architektura křtinského chrámu, v níž stojí oltář přimknut k apsidě – a nikoli volně v prostoru –, nám umožňuje prožít slavení mše svaté částečně po způsobu praktikovaném před druhým vatikánským koncilem, kdy celebranti stáli v určitých fázích mše k věřícím zády. Můžeme si tak „užít“ – slovy spisovatele a kastelána Evžena Bočka – kněze stojícího „*nikoli zády k lidu, ale čelem k Bohu. K oltáři, kde se znovu a znovu obětuje Ježíš Kristus za naše hříchy [...] I člověk nevěřící musí uznat, že to je dokonale; zůstalo tam tajemství.*“

Po mši už následuje návrat domů: někteří využívají připraveného autobusu, jiní jedou autem. Podle svědomitých záznamů pana Letochy se jednalo o snad zatím nejdelší farní pouť – pěší poutníci zdolali 23 kilometrů. Už se těšíme na další ročník.

Markéta Špetíková

VZPOMÍNKA NA TRADIČNÍ POUŤ DO MARIAZELL

Dne 8. května 2017, na svátek Panny Marie, Prostřednice všech milostí, se konala tradiční pouť do baziliky Mariazell, která se nachází v rakouské spolkové zemi Štýrsko. Této pouti se zúčastnilo asi 150 poutníků (3 autobusy), mezi nimiž byli i duchovní – otec Ignác, bratr Justin a řádové sestřičky Františka a Kateřina. V prvním autobusu byla vedoucí Ing. Marie Číková, v druhém autobusu Ing. Jiří Lupínek, třetí autobus vedla Helena Lundová.

Při cestě mohli poutníci vnímat krásné údolí Wachau. Nejdříve se zastavilo

na poutním místě v bazilice Maria Taferl. Dále se pokračovalo do Mariazell, kde se v bazilice konala česká mše svatá, již celebrou otec Ignác. Byla zajištěna hudba z řad hudebníků (varhany – Jiří Faldík a Jaroslava Stejskalová; kytary – Jan Stránský, Filip Urban a Elen Číková). Při zahájení mše svaté byly otci Václavovi (zástupce baziliky Mariazell) předány pozdravy z Moravy: svíčka s vranovskou Madonou, kterou vyrobily sestřičky Klarisky ze Soběšic, kytice růží, koláče a moravská slivovice. Na poutním místě jsme

se mohli pomodlit křížovou cestu s hudebním doprovodem kytar (Jan Stránský a Filip Urban), nabrat si vodu a pokochat se malebnou přírodou. V Mariazell jsme se loučili: „Dá-li Pán, za rok se vrátíme...“

S Boží pomocí a díky dobrému týmu se pouť vydařila.

Elen Číková,
fotografie Tomáš Pavlík

PUTOVÁNÍ PO IZRAELI

V polovině března jsme se jako parta kamarádů z husovického společenství Porziuncola vydali na týdenní putování po Izraeli. Naše výprava začala ve 2:45, kdy jsme z Brna vyjeli do Bratislavy, odkud nám letělo letadlo přímo do Svaté země, na jih Izraele na bývalé vojenské letiště Ovda. V nedalekém Ejlatu jsme si půjčili auto a plni očekávání jsme vyrazili na cestu.

První zastávkou bylo Mrtvé moře. Po prvotních obavách a upozornění, že se nebudeme v Mrtvém moři moct vykoupat kvůli silnému větru, který by nás prý mohl odfouknout až na druhý břeh do Jordánska, se nakonec vše vydařilo a my mohli na vlastní kůži zažít, jaké je to „plavat“ v Mrtvém moři – místní voda opravdu nadnáší, a kromě jiného hodně štípe v očích. Po odpočinkovém koupání jsme podnikli výšlap na jeden z nejznámějších symbolů Izraele – pevnost Masadu. Náročný výstup se nám vyplatil a my mohli obdivovat krásný výhled na Mrtvé moře.

Dalším cílem byl starodávný Jeruzalém. Po složité cestě autem do samotného

středu města a seznámení se s místním šíleným provozem na nás v místě našeho ubytování v muslimské čtvrti čekal prvotní kulturní šok. Muslimové zde žijí svým osobitým způsobem života a některé věci je netrápí – odpadků by se člověk nedopočetl. Další den jsme si už zvykli a užívali si prohlídku Starého města Jeruzaléma, které je obehnané působivými hradbami. Navštívili jsme velké množství historických míst a památek, jako například Zed' nářků, Chrám Božího hrobu, Chrámovou horu, Olivovou horu a spoustu dalších. Prošli jsme si i část Křížové cesty a byli jsme překvapení její délkou – byla o dost kratší než v našich představách.

Z Jeruzaléma jsme podnikli půldenní výlet do Betléma, který se nachází na území Palestiny. Rozdíl mezi Izraelem a Palestinou byl vidět na první pohled už po vystoupení z autobusu a nekonečném přemlouvání místními taxikáři. Nespornou výhodou Palestiny oproti Izraeli jsou ceny (v Izraeli jsou obecně opravdu velmi vysoké), čehož jsme využili a nakoupili několik balíků pit, které byly až desetkrát levnější než v Jeruzalémě. Příjemným překvape-

ním pro nás byl i jeden místní palestinský obchodník-skaut, který dává Čechům a Slovákům na vše 50% slevu. Kromě známých památek jako Chrám Narození Páně jsme v Betlémě viděli mohutnou zeď oddělující Izrael a Palestinu. Při průchodu kolem ní bylo cítit napětí kvůli sporům mezi Izraelci a Palestinci. Důkaz stále nepokojné situace představovaly kontroly, které jsme museli podstoupit při návratu na izraelské území.

Po historickém Jeruzalémě byl naším dalším cílem moderní Tel-Aviv, jehož výstavba je stará jen něco málo přes sto let. Navštívili jsme zde historickou část města – přístav Old Jaffa a pokochali se krásným západem slunce u Středozemního moře. Prohlídku města jsme zakončili procházkou na Masarykovo náměstí. Dále

j jsme pokračovali na sever do historického římského přístavu Caesarea a krátce jsme navštívili i Nazaret, kde podle Nového zákona došlo ke zvěstování Panně Marii.

Zpáteční cestou na jih jsme navštívili Mícepe Ramon, malé město v Negevské poušti, kde se nachází 40 kilometrů dlouhý kráterový útvar. Poslední část našeho putování jsme strávili relaxováním v Ejlatu u Rudého moře.

Z celého týdne jsme si odnesli spoustu krásných zážitků, vůbec se nám nechtělo vracet zpět a raději bychom zůstali ještě další týden. Izrael můžeme jen doporučit, je to země, která zaujme každého a každý si zde najde něco svého, ať už jsou to historická místa, potápění se v moři nebo rušný život v Tel-Avivu.

Text i foto Miroslav Boudný

PŘEHLED PŘIPRAVOVANÝCH AKCÍ

FARNÍ AKCE

Přechod Alp (6.–12. 8.)

- od 12 do 30 let
- organizační schůzka 25. června v 16 hodin na faře
- více informací u br. Didaka

Pout' do Hájků (9. září)

- mši svatou od 11:15 celebruje kardi-nál Dominik Duka OP
- pro bližší informace sledujte ohlášky

Husovické skotačení VII. (sobota 16. září od 14 hodin)

– Husovická orlovna, Vranovská 93

OSTATNÍ

Dny lidí dobré vůle

- 4.–5. července
- Velehrad
- 5. 7. v 10:30 slavnostní poutní mše svatá, hlavní celebrant: J. Em. Marc kardinál Ouellet, prefekt Kongregace pro biskupy
- další informace na <http://www.velehrad.eu/dny-lidi-dobre-vule/>

Katolická charismatická konference

- 5.–9. července
- Brno, výstaviště BVV
- přednášející mj. Vojtěch Kodet, Daniel Ange, Aleš Opatrný, Kateřina Lachmanová
- další informace a přihlášky na www.cho.cz nebo na tel. 777 087 736

Celostátní setkání mládeže v Olomouci

- od 14 do 30 let
- 15.–20. srpna
- motto „Nebojte se!“
- v rámci setkání proběhne 19. 8. poutí rodin
- další informace a přihlášky na <https://olomouc2017.signaly.cz/>

Komunita Emmanuel: víkend rodin s malými dětmi

- 15.–17. 9. ve Fryštáku
- pro rodiny s dětmi do cca 12 let

Komunita Emmanuel: obnova pro manžele „Láska a Pravda“

- tři setkání: 23. 9., 21. 10. a 25. 11., vždy od 9 hodin
- Brno, Lidická 24
- přihlašování možné do 15. 9. na lap@emmanuel.cz
- hlídání dětí zajištěno

Zpracovali Ondřej Špetík a Martin Čermák.

PULS V BRNĚNSKÉ DIECÉZI

V loňském roce zahájil svou činnost fond PULS – Fond na podporu kněží a pastorační brněnské diecéze. Jeho správci Pavlu Kafkovi jsme položili několik otázek.

Mohl byste nám Fond na podporu kněží a pastorační brněnské diecéze, v jehož čele stojíte, stručně představit?

Fond byl zřízen 1. srpna 2016 jako organizační složka brněnského biskupství.

Řídí ho správní rada podle biskupem schválených stanov a je kontrolován ekonomickou radou diecéze. Jeho úkolem je shromažďovat prostředky na materiální zajištění kněží a pastorační brněnské diecéze.

Výdaje fondu směřují do tří oblastí: kněží – jedná se o prioritní oblast, která pokrývá náklady na mzdy a výdaje spojené s formací a vzděláváním kněží; farnostem – náklady na zajištění technické a ekono-

mické agendy farností, tj. vedení účetnictví, administraci dotačních žádostí, zajištění stavebních akcí apod.; a diecézi – každý rok je podpořen jeden vybraný projekt, který odpovídá na aktuální potřeby a výzvy v diecézi.

Vznik fondu souvisí se změnou stávajícího způsobu přispívání věřících na potřeby diecéze. Do loňského roku přispívala každá farnost na potřeby diecéze deseti procenty ze svých příjmů, této praxi se říkalo „desátek“. Nový způsob je postaven na vizi velké rodiny malých dárců. Právě k realizaci tohoto záměru byl zřízen fond, do kterého mohou dobrovolně podle svých možností přispívat i jednotliví dárce. Tyto dary jsou projevem spoluodpovědnosti za život brněnské diecéze.

Z jakých zdrojů pochází finanční prostředky, kterými fond disponuje?

Cílem je, aby většina finančních prostředků pocházela od dobrovolných dárců, kteří se registrují jako donátoři a svým pravidelným darem chtějí podporovat kněze a pastorační brněnské diecéze. Dalším příjmem fondu je účelová sbírka, která proběhne ve všech kostelích v neděli 24. září 2017. Poslední zdroj příjmů tvoří roční příspěvky farností. Ty jsou stanoveny částkou 280 korun za každou dospělou osobu ve farnosti a procenty z hospodaření s farním majetkem.

Od ročního příspěvku farnosti je odečtena výše zářijové sbírky ve farnosti a všechny dary donátorů, kteří si při registraci přáli, aby jejich dar byl započten do zvolené farnosti. Smyslem tohoto na první pohled složitějšího způsobu započítávání darů donátorů je, aby každý donátor svým darem podpořil nejenom život v diecézi, ale i svou vlastní farnost.

Pro mnohé z nás je slovíčko „donátor“ zcela novým pojmem. Mohl byste nám ho přiblížit?

Slovo donátor pochází z latiny (*donum* = dar, *donator* = dárcem) a církevní tradice takto označovala dárce odedávna.

Donátorem brněnské diecéze se může stát každý, kdo se zaregistruje jako dárcem a svým darem chce podpořit život církve. Ve mně osobně navíc slovo donátor evokuje pocit hrdosti na to, co podporuji a pod co jsem ochoten se podepsat. Poprvé jsem se s tímto slovem setkal během studií v Římě, kdy jsme se každý den modlili za donátory naší české koleje Nepomucenum. Díky tomu mám donátorství spojeno s projevy duchovní vděčnosti. A proto je také za všechny donátory fondu obětována mše svatá a jsou provázeni každodenní prosbou o Boží požehnání.

Priznám se, že mne velmi zaujalo slovní spojení „velká rodina malých dárců“.

Velká rodina malých dárců je nosnou myšlenkou fondu. Stále jsou aktuální slova sv. Jana od Kříže, že dárcem je víc než dar. Lidé ochotní se zapojit do života diecéze, a to třeba i prostřednictvím finanční podpory, jsou cennější než dary samotné. Ochota stát se donátorem je především gestem, kterým dávám najevo, že mi záleží na budoucnosti církve.

Jakou formou se do podpory fondu mohou zapojit jednotlivci nebo rodiny?

Nejdříve bych zmínil podporu duchovní. Stále platí, že bez Božího požehnání marné lidské namáhání. Důležitá je rovněž podpora v podobě zpětné vazby na činnost fondu, šíření jeho dobrého jména, propagace fondu ve farnosti nebo nabídka

profesní pomoci. Neméně důležitá je pomoc finanční. Každý je zván k donátorství a jeho prostřednictvím přispět k tomu, aby brněnská diecéze pulzovala životem. Konkrétním krokem je výběr jednoho z dárcovských programů uveřejněných na webu nebo na letáčích fondu, a následná donátorská registrace.

Kam je možno se obrátit pro více informací o fondu, jeho aktivitách a také o možnostech zapojení se do jeho činnosti?

Veškeré informace jsou dostupné na webových stránkách [\[stvi.cz/\]\(http://stvi.cz/\) nebo v tiskovinách, které se průběžně distribuují do farností.](http://fond.biskup-</p>
</div>
<div data-bbox=)

R. D. Mgr. Pavel Kafka (*1974) je knězem brněnské diecéze. Po studiu na Cyrilometodějské teologické fakultě UP v Olomouci a na Papežské lateránské univerzitě v Římě působil od roku 2002 jako farář ve farnosti Kunštát na Moravě a následně od roku 2009 jako děkan v Hustopečích u Brna. K 1. srpnu 2016 byl brněnským biskupem Vojtěchem Círklem jmenován biskupským delegátem pro materiální zajištění kněží a pastorační práce a byl pověřen správou Fondu na podporu kněží a pastorační práce brněnské diecéze.

Biskupství brněnské

Milí farníci,

číslo, které zrovna držíte v ruce, je vůbec první číslo *Srdíčka*, které neměl na starosti Daniel Kummer. Chtěli bychom se pokusit alespoň drobným příspěvkem navázat na těch neuvěřitelných dvacet let práce, které spolu s dalšími farníky *Srdíčku* věnoval. Tradiční „srdíčkovský“ mail sdricko.husovice@seznam.cz funguje dál a my budeme velmi vděční za každý text, který pro *Srdíčko* napíšete.

Chtěli bychom Vás také srdečně pozvat na „redakční radu“, která se bude konat 28. 6. v 19 hodin na faře. Během ní společně se všemi zájemci naplánujeme obsah zářijového čísla. Takové „redakční rady“ bychom rádi pořádali před vznikem každého čísla, aby se do tvorby *Srdíčka* mohl zapojit skutečně kdokoli z nás.

Za všechny, kdo se na tvorbě Srdíčka podílí, Markéta Špetíková

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice, Soběšice a Lesná

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: sdricko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXI, 3/2017, 18. 6. 2017**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Jan Kapistrán Gajdoš, OFM; P. Jan Filip Rathouský, OFM (šéfredaktor); Ondřej Špetík; Markéta Špetíková**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 8. 6. 2017.